Ytterligare deltagare i rättegången: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS

Domslut

1) *En medlemsstat kan endast ådra sig skadeståndsansvar för skada som har vållats enskilda genom en överträdelse av unionsrätten på grund av ett avgörande från en nationell domstol om nämnda avgörande har meddelats av en domstol, i den medlemsstaten, som dömer i sista instans, vilket det i det nationella målet ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva. Om detta är fallet kan ett avgörande som meddelats av den nationella domstol som dömer i sista instans endast anses utgöra en sådan tillräckligt klar överträdelse av unionsrätten som medför att nämnda medlemsstat ådrar sig skadeståndsansvar, om den domstolen genom avgörandet uppenbart har överträtt tillämpliga bestämmelser eller om överträdelsen har skett trots att det finns en fast praxis från EU-domstolen på området.*

   En nationell domstol som före domen av den 4 juni 2009, Pannon GSM (C-243/08, EU:C:2009:350), har underlåtit att – inom ramen för ett utsökningsförfarande med anledning av en skiljedom, i vilken ett yrkande om att fordringar ska betalas har bifallits med tillämpning av ett avtalsvillkor som ska anses vara oskäligt i den mening som avses i direktiv 93/13 – ex officio pröva huruvida detta avtalsvillkor är oskäligt, trots att den förfogade över erforderliga uppgifter om de rättsliga och faktiska omständigheterna, ska inte anses uppenbart ha åsidosatt domstolens praxis på området och följaktligen gjort sig skyldig till en tillräckligt klar överträdelse av unionsrätten.

2) *Bestämmelserna avseende skadestånd för en skada som vållats av en överträdelse av unionsrätten – såsom de som avser bedömningen av en sådan skada eller de om förhållandet mellan en talan om ett sådant skadestånd och de andra rättsmedel som eventuellt står till buds – ska fastställas i enlighet med varje medlemsstats nationella rättsordning, varvid dock likvärdighetsprincipen och effektivitetsprincipen ska iakttas.*

([1]) EUT C 245, 27.7.2015

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 28 juli 2016 (begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof – Österrike) – Verein für Konsumenteninformation mot Amazon EU Sàrl

(Mål C-191/15) ([1])

(Begäran om förhandsavgörande — Civilrättsligt samarbete — Förordningarna (EG) nr 864/2007 och (EG) nr 593/2008 — Konsumentskydd — Direktiv 93/13/EEG — Uppgiftsskydd — Direktiv 95/46/EG — Avtal om onlineförsäljning av varor med konsumenter som är bosatta i andra medlemsstater — Oskäliga villkor — Allmänna avtalsvillkor som innehåller en lagvalsklausul om att rätten i den medlemsstat där företaget har sitt säte ska tillämpas — Fastställelse av tillämplig lag för prövning av huruvida dessa allmänna villkor är oskäliga i samband med ett förbudsföreläggande — Fastställelse av tillämplig lag avseende behandling av konsumenternas personuppgifter)

(2016/C 350/10)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberster Gerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Verein für Konsumenteninformation

Svarande: Amazon EU Sàrl

Domslut

1) *Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 1.3 i var och en av de förordningarna, tolkas så, att den lag som är tillämplig på ett förbudsföreläggande i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG av den 23 april 2009 om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen och som riktas mot tillämpning av påstått rättsstridiga avtalsvillkor av ett företag som är etablerat i en medlemsstat och som genom e-handel ingår avtal med konsumenter som är bosatta i andra medlemsstater, bland annat i den medlemsstat där den domstol som handlägger tvisten är belägen, ska fastställas enligt artikel 6.1 i förordning 864/2007, medan den lag som är tillämplig på prövningen av ett visst avtalsvillkor alltid ska fastställas enligt förordning 593/2008, oavsett om prövningen görs i samband med en individuell eller en kollektiv talan.*

2) *Artikel 3.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ska tolkas så, att ett villkor i en näringsidkares allmänna försäljningsvillkor som inte har varit föremål för individuell förhandling, och enligt vilket avtal som ingås genom e-handel med en konsument ska regleras enligt lagen i det land där näringsidkaren har sitt säte, är oskäligt i den mån det är vilseledande för konsumenten genom att denne får intrycket att endast lagen i den medlemsstaten är tillämplig på avtalet, och konsumenten inte upplyses om att denne enligt artikel 6.2 i förordning 593/2008 även har rätt att göra gällande det skydd som säkerställs genom tvingande bestämmelser i den lag som skulle vara tillämplig i avsaknad av det villkoret, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera mot bakgrund av samtliga relevanta omständigheter.*

3) *Artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ska tolkas så, att ett e-handelsföretags behandling av personuppgifter regleras genom lagen i den medlemsstat till vilken det företaget riktar sin verksamhet om det framgår att det företaget behandlar de ifrågavarande uppgifterna i samband med verksamhet vid ett verksamhetsställe i den medlemsstaten. Det ankommer på den nationella domstolen att bedöma om så är fallet.*

([1]) EUT C 221, 6.7.2015.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 28 juli 2016 (begäran om förhandsavgörande från Consiglio di Stato – Italien) – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni mot Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Mål C-240/15) ([1])

(Begäran om förhandsavgörande — Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster — Direktiv 2002/21/EG — Artikel 3 — De nationella regleringsmyndigheternas opartiskhet och oberoende — Direktiv 2002/20/EG — Artikel 12 — Administrativa avgifter — Fråga huruvida en nationell regleringsmyndighet omfattas av bestämmelserna om offentliga finanser samt av bestämmelser angående begränsning och effektivisering av myndigheternas utgifter)

(2016/C 350/11)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Motparter: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze